

[Jørgen Jørgensen.]

afledningsmanøvre for at komme bort fra en lovgivning, som venstre selv har ansvaret for, og som venstre nu vil løbe fra. Jeg vil tilråde, at man afviser dagsordenen.

Finansministeren (H. C. Hansen): Ja, den samme betragtning, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen lige var inde på, har jeg unægtelig sidet og anstillet for mig selv. Jeg har med stor interesse hørt de indlæg, der er fremkommet, og ikke mindst var jeg naturligvis påvirket af, at det ærede medlem hr. Thestrup i en direkte form, patetisk og alvorligt, som var det landets velfærd, der stod på spil, henvendte sig til mig og talte om „fusk og tilfældigheder på et felt, hvor rigsdagen burde alliere sig med videnskaben“. Jeg må sige, at det gjorde et vist indtryk på mig — men måske ikke det indtryk, som det ærede medlem havde regnet med —, for jeg gjorde faktisk op ligesom det ærede medlem, hvorledes forholdet var: dette forslag blev forelagt i rigsdagssamlingen 1946—47 af den daværende finansminister, det nuværende ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, altså af venstregeringen. Det blev senere forelagt af mig, da det ikke lykkedes at få det igen dengang, 1947—48. Jeg har fulgt successen op i 1948—49 og 1949—50. I mellemtiden er der sket en række ændringer, og der har været ført en lang række forhandlinger. Professor Vinding-Kruse er mødt op, professor Illum har vist sig, Sagfører-rådet og Dommerforeningen og alt det, som det ærede medlem hr. Thestrup kender så fortrinligt fra et velsagtens dagligt samarbejde, er mødt op og har alle forklaret, at nu stod landet på den store ulykkes rand, og det, der var sagligt i disse henvendelser, er taget op.

Jeg har følt mig tilfreds med, at det både af det ærede medlem hr. Hans Conrad Koefoed fra tingets talerstol og i selve betænkningen af venstre er erkendt, at der er gennemført en række sagligt motiverede ændringer. Og hvorfor i alverden skulle jeg være modstander af at imødekomme sagligt holdbare standpunkter? Det har jeg været indstillet på hele tiden, og mine embedsmænd i skattedepartementet har været til rådighed for saglige forhandlinger ikke blot med udvalget, men også med Sagfører-rådet og Dommerforeningens repræsentanter, med justitsministeriet, med alle dem, som måske ikke repræsenterer det, det ærede medlem hr. Thestrup forstår ved videnskab, men som dog repræsenterer en

betydelig sagkundskab, hvis standpunkter har været fremført.

Efter alle disse mange og lange forhandlinger er man nu, 4 år efter at dette forslag første gang blev fremsat, nået frem til en løsning, der fra min side og fra den del af udvalget, som jeg er enig med, betyder en imødekommenhed overfor de synspunkter, der er fremført fra anden side. Hvis jeg skulle være en lille smule ondsindet — det er ganske vist ikke mit naturel —, så ville jeg måske sige, at når vi ikke har fået flere partier med, end vi har, er det, fordi der er en grim atmosfære i øjeblikket. Der er en vis ulyst til at gå ind på en saglig løsning af dette spørgsmål, og det er jo ikke mærkeligt, når selv retsforbundet er endt der, hvor det i øjeblikket har placeret sig, for det er jo unægtelig en køn omgang, at det samme retsforbund, som ved enhver lejlighed snakker grundskyld og alt, hvad dette lovfor-slag vedrører, pludselig er blevet betænkelig nu, da nogle af deres synspunkter skal føres ud i livet. Jeg tror, det ærede medlem hr. Holger Brixen har ret i de betragtninger, han anstillede omkring hele denne fremgangsmåde.

Jeg har ikke til hensigt at gå ind i en debat med de forskellige ærede ordførere. Uanset at jeg anerkender den faglige dygtighed, der lå i det ærede medlem hr. Thestrups fremstilling, er jeg af den opfattelse, at der var store overdrivelser i det, der blev fremført, overdrivelser, som er bestemt af politiske standpunkter. Jeg mener, at vi i realiteten er nået til en fornuftig løsning gennem de ændringsforslag, som er stillet af mig og tiltrådt af et mindretal i udvalget, og derfor synes jeg, det tidspunkt er kommet, da det ikke nytter noget, vi taler om flere kommissioner, hverken grundskyldskommissionen eller andre kommissioner, eller om mere videnskab i denne forbindelse. Nu drejer det sig om at føre dette lovfor-slag igennem, for nu har det fået en form, der sagligt er forsvarlig, og det synes jeg man skulle erkende fra alle sider.

Det ærede medlem hr. Hans Conrad Koefoed mente, at det ville gå for os, og at forslaget nu ville blive vedtaget. Han tog ikke sig selv med. Han var som den bornholmske hest med det ene blinde øje, som først på hjemturen så, hvad den var gået glip af på udturen. Jeg kunne godt tænke mig, at det ærede medlem havde fået taget skyklappen fra det ene øje i hvert fald under afslutningen af de forhandlinger, der har fundet sted, for så havde han haft mulighed for at se den meget store imødekommenhed